

III. 90, 91 Kletba může zničit tělo, ale nikdo nemůže zničit mysl druhého.

SLUNCE pokračovalo: Král vyhledal mudrce jménem Bharata a nařídil mu, aby hříšný pár potrestal kletbou. Mudrc kletbu pronesl, ale Indra řekl: „Ach, jak jste oba hloupí! Kletbou jste promrhali vše dobré, co jste získali dříve svým pokáním. Vaše kletba může zničit naše těla, ale jinak neztratíme nic. Nikdo nemůže zničit mysl druhého.“ Kletba zničila těla obou milenců, ale ti se při dalších zrozeních objevovali vždy pospolu jako druh a družka, nejprve coby zvěř a ptáci, poté jako muž a žena, naposledy jako *bráhmana* a *bráhmaní*. Jejich velká láska a oddanost byla inspirací pro všechny, i pro stromy v lese.

Ani prokletí nemohlo změnit myšlení obou milenců. A stejně tak i ty, Pane, nemůžeš nijak ovlivnit to, co stvořilo deset mladých mužů. Jsou tak zaujati svým vlastním tvořením. Co tím však můžeš ztratit? Nech je být i se vším, co stvořila jejich mysl. Nemůžeš to zničit o nic víc než obraz zrcadlící se v kusu křišťálu.

Pane, ve svém vlastním vědomí vytvoř svět, jaký se ti líbí. Neomezené Vědomí, neomezený prostor Vědomí i mysl neboli vědomí jedince jsou ve skutečnosti téže podstaty. Vše je prostoupeno neomezeným Vědomím. Proto nehleď na to, co bylo deseti mladými muži stvořeno, ty sám můžeš vytvořit tolik vesmírů, kolik si jen přeješ!

BRAHMÁ pravil Vasišthovi: Jakmile jsem vyslechl rady Slunce, ihned jsem začal tvořit světy, neboť to je přirozený projev mého bytí. Požádal jsem Slunce, aby při tomto úkolu bylo mým hlavním společníkem. Takže Slunce ze stvoření deseti mladých mužů je zároveň původcem lidské rasy v mém stvoření. A Slunce tuto dvojí roli zvládá dobře. V souladu s mým záměrem Slunce způsobilo stvoření světů. Co se zrodí v mysli jedince, to zdánlivě vstoupí do bytí, ustálí se, a dokonce nese své plody. Taková je síla mysli. Tak jako se synové světce stali díky síle své mysli Stvořiteli, stejně tak jsem se stal Stvořitelem světa i já. Právě mysl způsobí projevení věcí, například těla. Těla si není vědom nikdo jiný než mysl.

BRAHMÁ pravil: Tak jako v koření nalézáme rozmanité chutě, tak jsou ve vědomí jedince, čili v mysli jedince, obsaženy rozmanité možnosti. Individuální vědomí se projeví jako jemné, éterické tělo, a jakmile se zhutní, projeví se jako tělo fyzické, materiální. Jsou-li rozmanité možnosti ve svém jemném stavu, označuje se individuální vědomí jako *džíva* neboli duše jedince. Jakmile ale celá hra *džívy* skončí, pak individuální vědomí zazáří jako nejvyšší Bytí. Neexistuji já ani nikdo jiný ve vesmíru, neboť neexistuje nic jiného než neomezené Vědomí. Tak jako vznik deseti vesmírů byl projevem záměru každého z deseti synů světce, je toto všechno pouhým projevem neomezeného Vědomí. Úmysl přiměl každého ze synů světce cítit se jako Stvořitel a se mnou je to stejné.

Čiré neomezené Vědomí si o sobě pomyslí, že je *džíva* neboli mysl jedince, a pak uvěří, že je tělem. Pokud tato představa podobná fantazii ze snu přetrvá, jeví se tento dlouhotrvající sen jako skutečnost. Je to tedy skutečné i neskutečné zároveň. Poněvadž to vnímáme, jeví se to jako skutečné, ale poněvadž to obsahuje vnitřní rozpor, je to neskutečné. Mysl je schopna vnímat, neboť jejím základem je Vědomí. Jakmile si však pomyslí, že je od Vědomí oddělena, je zmatená a stane se netečnou, vnímání neschopnou. Je-li tu vnímání, přebere mysl roli objektu vnímání, třebaže jím ve skutečnosti není. Považuje-li se mysl za objekt vnímání, pak vidíme náramek, ačkoli skutečností je zlato.

Jediné, co je, je samo *Brahman*. Proto i to, co je netečné a neschopné vnímat, není nic jiného než čiré Vědomí. Nikoho z nás, mnou počínaje a kamenem konče, nelze popsat či určit. Nejsme vnímání schopni ani vnímání neschopni. Pochopení mezi dvěma zcela rozdílnými věcmi není možné. Je to možné jen tehdy, jsou-li mezi subjektem a objektem nějaké podobnosti. Uvážíme-li, co je to, co nelze popsat a u čeho není ani jistá existence, pak jsou výrazy jako „vnímání schopný“ či „netečný a vnímání neschopný“ jen slova bez skutečného významu. Mysl si představí subjekt jako vnímání schopný a objekt jako netečný a vnímání neschopný. A tak se *džíva* točí v kruhu zajat iluzí. Právě tato dualita je přeludem vytvořeným myslí. A ani o tomto přeludu nelze s jistotou tvrdit, že existuje. Jediné, co je, je neomezené Vědomí.

Není-li toto zdánlivé dělení viděno tak, jak je, vznikne falešný pocit ega. Jakmile se však mysl vrátí ke své podstatě, rozdělení zmizí. Pak je tu pochopení, že jediné, co existuje, je neomezené Vědomí.